

Johann Valentin Andreae

NUNTA CHIMICĂ

A LUI CHRISTIAN ROSENCREUTZ

FAMA FRATERNITATIS

CONFESSIO FRATERNITATIS

Traducere, cuvânt introductiv și note:

MARIUS CRISTIAN ENE & GABRIELA NICA

EDITURA HERALD
București

CUPRINS

<i>Frăția Rozacruții: patru secole de mister.....</i>	<i>5</i>
<i>Bibliografie.....</i>	<i>32</i>
FAMA FRATERNITATIS.....	35
<i>Ecoul Frăției sau al Confreriei prealăudabilului Ordin al Rozacruții. Anul 1614. Șefilor de stat, guvernelor și savanților din Europa</i>	
CONFESSIO FRATERNITATIS.....	53
<i>Confesiunea remarcabilei frății a prea onorabilei Rozacruți. Anul 1615. Adresată oamenilor de știință din Europa</i>	
NUNTA CHIMICĂ A LUI CHRISTIAN ROSENCREUTZ.....	69
<i>Anul 1459</i>	

FRĂȚIA ROZACRUCII:

Patru secole de mister

Cele trei texte fundamentale reproduse în cartea de față (*Fama Fraternitatis*, *Confessio Fraternitatis* și *Nunta chimică a lui Christian Rosencreutz*) reprezintă singurele mărturii directe despre Frăția Rozacrucii. În afară de aceste trei documente – care au stârnit polemici ce datează de patru secole – nu există nici o altă mărturie directă, după cum nu există nici un personaj istoric din perioada apariției textelor care să fi afirmat despre sine, în mod deschis, public și lipsit de orice îndoială, că ar fi membru al Frăției Rozacrucii.

Astfel, toți cei interesați de studiul istoriei și al misterelor acestei societăți secrete trebuie să urmeze unul dintre cele mai importante îndemnuri valabile în mediul protestant în care a apărut Frăția: acela al întoarcerii la izvoare, al studierii directe a surselor scrise pe care le avem la dispoziție.

Iată așadar, pe scurt, istoria apariției celor trei texte rozacru-ciene publicate în cartea de față:

1. *Fama Fraternitatis*. Legenda întemeietorului

În 1614 apărea, în orașul german Kassel, *Fama fraternitatis Roseae Crucis oder Die Bruderschaft des Ordens der Rosenkreuzer*, cunoscută de obicei sub numele de *Fama Fraternitatis Rosae Crucis* sau, și mai simplu, drept *Fama Fraternitatis*. Titlul complet al documentului vorbea despre o „reformă generală și universală a lumii întregi” și despre „ilustrul ordin al Rozacrucii”. Reforma generală amintită în titlul documentului putea fi interpretată și ca o povestire satirică, cu numeroase referiri la proiectele de reformă, abundente în acea vreme.

Numele membrilor acestei misterioase societăți nu erau desemnate decât prin inițiale, cele ale întemeietorului fiind C. R. C., amintit pentru prima dată în text drept „prea iluminatul Frate C. R., german, conducător și întemeietor al frăției noastre”.

În text, este povestită în amănunt istoria lui C. R. și evenimentele în urma cărora acesta a ajuns să întemeieze ordinul. Astfel, născut într-o familie nobilă germană, el ar fi rămas orfan de la o vârstă fragedă, după care a fost crescut într-o mănăstire, unde a învățat greaca și latina. La vârsta de șaisprezece ani a plecat într-o călătorie în Orient, alături de „un frate eclesiastic”. A vizitat, succesiv, orașele Damasc, Ierusalim, Damcar din Arabia – unde a petrecut trei ani – apoi Egiptul, Libia și orașul Fez din Maroc, în acest ultim loc petrecând doi ani.

Punctul de cotitură al aventurii sale îl constituie cei trei ani petrecuți în orașul arăbesc Damcar, unde aflase de existența unui „grup de mistici și de înțelepți”. Poveștile despre cunoașterea deținută de acești mistici îl impresionează în asemenea măsură, încât renunță la ideea de a mai vizita Ierusalimul și merge direct la Damcar, unde – surpriză! – „a fost primit cu brațele deschise, așa cum s-ar fi convenit pentru unul care fusese așteptat vreme îndelungată”.

La Damcar, C. R. învață limba arabă și traduce în latină o misterioasă „carte M”, pe care avea să o aducă în Europa. A studiat, de asemenea, fizica și matematica, după care a mers în Egipt, unde a studiat biologia, botanica și, foarte probabil, medicina. Știința lui este desăvârșită la Fez, unde învață inclusiv arta comunicării cu ființele elementale – o artă care ține mai mult de magie, decât de o cunoaștere care ar putea fi predată în universitățile timpului. De altfel, autorii documentului sunt conștienți de rezervele pe care cititorul epocii le-ar fi putut avea față de un maestru inițiat în lumea arabă, astfel că textul adaugă, referitor la înțelepții din Fez: „În legătură cu acești locuitori ai orașului Fez, el a recunoscut adesea că magia acestora nu era pe de-a-ntregul pură și că știința lor secretă era influențată de religia lor. A știut totuși să se folosească în mod admirabil de ea și a găsit astfel o bază încă și mai bună pentru credința sa, pentru că aceasta era acum în concordanță cu armonia întregii lumi, manifestată în chip minunat în toate epocile.”

După ce și-a desăvârșit astfel cunoașterea în lumea arabă, C. R. a plecat, plin de speranțe, în Europa, unde spera să fie bine primit de savanții epocii. Nu a avut parte de primirea triumfală așteptată, ci numai de decepții, deoarece savanții nu doreau să își recunoască propria ignoranță. Există o singură excepție, printre personalitățile epocii – Paracelsus, despre care se afirmă: „Mai târziu, prin vocația sa, Teophrastus (Paracelsus) a citit cartea M. și a căpătat de acolo cunoștințele care l-au făcut celebru în Europa, pentru vindecările sale.”

Fără să fie descurajat de lipsa de interes aproape generală a savanților din Europa, C. R. C. a revenit în Germania, unde și-a continuat cercetările, a construit diferite instrumente științifice, fără să caute însă să obțină stima oamenilor. Și-a dat totuși seama că, pentru a încerca din nou o reformă generală, are nevoie și de sprijinul unor prieteni.

Apariția Frăției Roza-Cruce

După cinci de izolare în casa pe care și-o construise singur în țara natală, C. R. C. și-a găsit colaboratori printre foștii prieteni din mănăstirea în care își petrecuse copilăria și adolescența. Trei astfel de prieteni i-au jurat că nu vor dezvălui secretele transmise de el și au început să scrie, pentru posteritate, învățăturile sale. Acesta este momentul în care a apărut Frăția Rozacrucii – documentul o afirmă în mod deschis:

„Astfel a fost întemeiată, de către patru persoane, Frăția Rozacrucii; aceasta a imaginat un limbaj cifrat și magic, precum și un dicționar, pentru a clasifica această înțelepciune spre slava lui Dumnezeu.”

Cei patru membri fondatori ai Frăției – Rosencreutz și ceilalți trei frați – au tradus începutul cărții M. și au început să aplice cunoștințele de medicină deținute, vindecând numeroși oameni. Au construit apoi o nouă locuință, un sediu al societății, numit Casa Sfântului Duh, și au primit alți patru membri în asociație, numărul rozacrucienilor ajungând astfel la opt.

După ce au așternut în scris cunoașterea deținută, în cadrul unei lucrări „în care se afla reunit tot ceea ce un om ar putea să cunoască sau să dorească, precum și instrucțiunile și secretele Ordinului” (lucrare care, de altfel, nu a ajuns niciodată la îndemâna publicului larg), s-au decis să plece în diferite țări,

pentru a dezvălui această înțelepciune celor merituoși și pentru a corecta posibilele greșeli. Înainte de plecare, au jurat să respecte 6 reguli, precum cea de a se dedica doar profesiei de vindecare a bolnavilor, de a-și însuși portul și obiceiurile țării în care aveau să locuiască și de a se întâlni anual, de Ziua Crucii, la Templul Sfântului Duh. Două reguli priveau în mod direct ordinul. Astfel, fiecare frate trebuia să își aleagă, din timp, un succesor capabil să îl înlocuiască după ce va muri. De asemenea, au căzut de acord ca Frăția lor să rămână secretă timp de o sută de ani.

Aceste reguli au fost respectate cu sfințenie, inclusiv după moartea primilor frați și înlocuirea lor cu succesorii desemnați din timp. Autorii *Fama Fraternitatis* mărturisesc că ei fac parte din a treia generație, deci sunt succesorii succesorilor celor opt membri fondatori:

„Chiar dacă noi, cei mai tineri, nu am știut nimic până atunci despre data morții preaiubitului nostru părinte R. C. și nu am cunoscut decât numele fondatorilor și ale tuturor celor care le-au urmat, până la noi, am știut totuși cum să păstrăm în amintire o taină pe care A., succesorul lui D., ultimul reprezentant al celei de-a doua generații, care a trăit alături de mulți dintre noi, ne-a încredințat-o nouă, reprezentanții celei de-a treia generații, în discuții tainice purtate despre acești o sută de ani”.

Acești reprezentanți ai celei de-a patra generații au descoperit mormântul întemeietorului Frăției, așa cum anunțase acesta că se va întâmpla, încă dinainte de a părăsi această lume.

Spre finalul documentului, frații rozacrucieni își afirmă apartenența la confesiunea protestantă: „profesăm în mod public cunoașterea lui Iisus Hristos în termenii clari și categorici în care a fost proclamată în ultima vreme în Germania și este menținută și proclamată și astăzi, în mai multe regiuni bine-cunoscute, împotriva tuturor entuziaștilor, a ereticilor și a falșilor profeți”.

De asemenea, ei reamintesc că propria filozofie este în acord cu cea primită de Adam direct de la divinitate, după izgonirea din paradis, precum și cu cea cunoscută de Platon, Aristotel și Pitagora și confirmată de Enoh, de Avraam, Moise și Solomon.

Ultima frază a documentului este o reafirmare clară a intenției Frăției Rozacrucii de a-și păstra caracterul secret:

„Se cuvine ca locuința noastră, chiar dacă ar putea fi contemplată de aproape de o sută de mii de oameni, să rămână neatinsă, necunoscută, ascunsă cu grijă, pentru veșnicie, de ochii lumii nelegiuite”.

2. *Confessio Fraternitatis*. Apelul către savanții Europei

În 1615, același editor din Kassel publica a doua ediție a *Fama Fraternitatis*, însoțită de această dată și de un al doilea text, în limbile latină și germană, text cunoscut sub numele de *Confessio Fraternitatis*, prescurtarea titlului său: *Confessio Fraternitatis Rosae Crucis. Ad eruditos Europae (Confesiunea Fraternității Rozacrucii. Savanților Europei)*.

Inspirată, din punct de vedere formal, din *Confesiunea de la Augsburg*, prima confesiune de credință și unul dintre principalele documente ale confesiunii luterane, ea are puternice accente milenariste și antipapale, specifice mediului protestant.

Scopul publicării acestui nou document este limpede afirmat: lămurirea unor pasaje mai obscure din primul document, astfel încât oamenii de știință să poată înțelege deplina semnificație a acestuia:

„Am socotit că este bine și potrivit ca, din respect față de oamenii de știință, să ne completăm expunerea, formulând în termeni mai preciși acele pasaje mai obscure și mai greu de înțeles din *Fama* noastră și acoperind lacunele care au avut anumite justificări. Astfel, sperăm să câștigăm respectul oamenilor de știință și să avem cât mai mulți aderenți printre ei, care să fie de acord cu proiectele noastre”.

În cuprinsul documentului, este făcut elogiul Bibliei și al vieții evanghelice, iar membrii societății se apără de acuzațiile de erezie. La fel ca în *Fama Fraternitatis*, apar și amănunte despre fondator, Christian, care s-ar fi născut în 1378 și ar fi trăit 106 ani. Sunt anunțate, de asemenea, sfârșitul islamismului și al catolicismului, dar și instaurarea unei a patra monarhii.

Ca și *Fama Fraternitatis*, și *Confessio* se încheie cu reafirmarea caracterului secret al Rozacrucii, care va fi păstrat până la eventuala apariție a unei porunci divine precise, care să recomande o schimbare de atitudine. Altfel însă, singura cale de acces la cunoașterea deținută de Frăție o reprezintă aderarea la ea:

„Să se întrebe dacă nu este posibil ca panaceul să existe deja și să cugete dacă nu cumva el va rămâne pentru totdeauna inaccesibil și inabordabil pentru cei pe care pedeapsa divină i-a reținut aici, aducându-le nenumărate suferințe. Și în același fel vom proceda și de acum înainte, căci, chiar dacă suntem în măsură să îi oferim întregii lumii bogăție și cunoaștere și să o ferim de nenumărate nenorociri, niciodată nu vom face nimic pentru a ne arăta și pentru a deveni cunoscuți de cineva, fără o poruncă divină precisă. Această idee este atât de departe de noi încât putem spune că nimeni nu va putea să fie părtaș și să se bucure de binefacerile noastre fără voia sau împotriva voinței lui Dumnezeu, chiar dacă și-ar dedica întreaga viață cercetării și investigației, în loc să vină și să obțină fericirea mult dorită de la Frăția Roza-Crucii”.

În ceea ce privește alchimia, ea este indicată, în *Confessio Fraternitatis*, drept o știință care poate să transmute metalele dar, mai ales, să ajute la eliberarea omenirii – această concepție despre alchimie va fi reluată pe larg în *Nunta chimică*.

3. Nunta chimică a lui Christian Rosencreutz

Al treilea text fundamental al mișcării rozacruciene a apărut în 1616, la Strasbourg, în limba germană și fără să poarte numele autorului. Spre deosebire de primele două lucrări apărute sub egida Frăției, acest text nu a fost tradus în latină, iar traducerea engleză a văzut lumina tiparului abia spre sfârșitul secolului al XVII-lea, în timp ce o traducere franceză avea să fie realizată mult mai târziu, la începutul secolului al XX-lea.

Nunta chimică este un text alegoric, o povestire la persoana întâi a experienței inițiatice a unui anumit Christian Rosencreutz, nume simbolic, ce poate fi tradus drept „creștinul trandafirului și al crucii”. Acțiunea se pe-trece în 1459 când, pe parcursul a șapte zile, Christian participă la nunta alchimică a regelui și a reginei, care se încheie cu moartea și învierea cuplului regal. Și în acest document, ca și în *Confessio Fraternitatis*, alchimia este considerată un proces de regenerare spirituală și un izvor de renaștere interioară, și nu o modalitate de a transforma diferite metale în aur.

Ilustrativ în acest sens este un fragment din ziua a șasea a aventurii alegorice a lui Christian Rosencreutz, în care adevărații alchimiști, care participaseră la săvârșirea unor aspecte importante din Marea Operă, îi privesc cu amuzament, de la un nivel superior, pe așa-numiții „sufliători”, cei care suflau în cuptoare, încercând să realizeze o transmutare în acord cu înțelegerea grosolană pe care o aveau, referitor la Artă:

„Atunci am avut răgazul să îi privim pe însoțitorii noștri prin câteva crăpături făcute în acest scop; păreau foarte preocupăți în jurul unui cuptor și fiecare sufla în foc printr-un tub. Stăteau strânși în jurul flăcării, suflând de-și dădeau duhul, foarte convinși că erau într-o situație mai bună decât a noastră; și continuau să sufle atunci când bătrânul nostru ne-a chemat din nou la muncă, astfel încât nu pot să spun ce au făcut mai departe”.

Prefațatorul primei ediții franceze a *Nunții chimice*, apărute în 1928, recunoaște faptul că, la o primă lectură, superficială, *Nunta chimică* oferă o impresie ludică, părând a fi o simplă bătaie de joc la adresa numeroșilor alchimiști care existau în epoca respectivă. Totuși, el avertizează că un cititor mai atent poate merge dincolo de această primă impresie, ajungând să descopere sensuri mai profunde.

Autorul apelează la o analogie, pentru a ilustra modul în care trebuie citită *Nunta*. El vorbește despre imaginile suprapuse, imprimate în verde și roșu, existente odinioară în cutiile de jucării. Privită normal, imaginea părea total incoerentă, dar dădea naștere la două scene total diferite atunci când i se suprapunea o foaie transparentă colorată în roșu, respectiv în verde. Acest sistem, al ecranelor colorate ar permite distingerea, în cadrul *Nunții*, nu numai a două, ci chiar a trei opere diferite:

- o povestire alegorică;
- un tratat despre inițierea fraților rozacruzieni;
- un tratat de alchimie, al cărui sens este cu atât mai greu de descifrat cu cât sensurile sale sunt acoperite nu numai de povestirea ironică vizibilă la prima lectură, ci și de cele două interpretări citate mai sus.

4. Receptarea celor trei documente rozacruciene

Apelul făcut de autorii documentelor către savanții Europei timpului și-a găsit ecoul imediat, nu numai în cercurile intelectuale, dar și în cele religioase și politice din Europa vremii, aflată în preajma izbucnirii Războiului de 30 de ani. Într-adevăr, într-o perioadă de numai 6 ani, între 1614 și 1620, aveau să fie publicate nu mai puțin de 400 de cărți în care erau discutate cele trei documente rozacruciene.

Această abundență de texte este remarcată inclusiv de Julius Evola, în lucrarea sa despre Graal și despre „moștenirea” acestuia – capitol în care, alături de Rozacruce, sunt incluși și templierii, Fedeli d'Amore și tradiția hermetică, aceasta din urmă având strânse legături cu rozacrucianismul:

„Numărul scrierilor despre rozacrucieni apărute în această perioadă este, într-adevăr, stupefiant. Printr-un fel de sugestie colectivă, deși nu se știa nimic precis despre ei, rozicrucienii au devenit un mit și au lăsat loc celei mai variate literaturi, pro și contra, până când, la un moment dat, interesul odinioară atât de viu s-a risipit cu aceeași repeziciunea cu care se deșeptase: la fel cum, mai mult sau mai puțin, pe la finele secolului al XII-lea și începutul secolului al XIII-lea, se întâmplase cu literatura Graalului”.

Evola consideră că provocarea unei astfel de zbateri intelectuale ar fi fost unul din scopurile fundamentale ale apariției celor trei documente:

„În această povestire (*Confessio Fraternitatis* – n. ed.), perioada intermediară ar putea eventual face aluzie la o perioadă de reorganizare subterană, în timp ce în intervalul dintre 1604 și 1648, dată în jurul căreia, potrivit tradiției, rozacrucienii ar fi părăsit definitiv Europa, s-ar putea întrezări perioada unei încercări de a exercita o anumită influență asupra climatului istoric al Occidentului, prin trezirea senzației unor anumite «prezențe» și reevocând, în același timp, simbolul Regatului invizibil”.

Astfel, după cum am putut observa, Julius Evola leagă Rozacrucea de tradiția spirituală care a dat naștere legendelor despre Graal, cu cel puțin o parte din rădăcini bine înfipte în vechea tradiție celtică.

Astfel de filiații au fost căutate încă de la apariția manifestelor. În primul rând, o amplă dezbateră a fost inițiată în jurul numelui autorilor acestor documente și în jurul Frăției din care ei susțineau că fac parte. Au fost vehiculate, de-a lungul timpului, diferite posibile nume ale membrilor Frăției și, totodată, ale autorilor principalelor documente.

Numele pus cel mai frecvent în legătură cu Rozacrucea este cel al lui Johann Valentin Andreae, considerat în mod aproape unanim drept autorul *Nunții chimice a lui Christian Rosencreutz*. El afirmă, în autobiografia sa, că ar fi scris *Nunta chimică a lui Christian Rosencreutz* la vârsta adolescenței. Spre sfârșitul vieții însă, într-o altă lucrare, Andreae clasează alchimia printre științele mai puțin serioase, alături de astrologie, artă, teatru și muzică, astfel că lucrurile nu sunt deplin lămurite nici în ceea ce îl privește.

Ne vom apleca, în cele ce urmează, asupra biografiei și activității sale.

5. Johann Valentin Andreae. Tinerețea și mediul antipapal

Există un acord cvasiunanim asupra faptului că autorul *Nunții chimice* este Johann Valentin Andreae. Lăsând deoparte, pe moment, discuțiile referitoare la apartenența acestuia la Ordinul Rozacrucii (și pe cele referitoare la existența reală a acestui ordin), vom prezenta, în continuare, datele de care dispunem referitoare la biografia și opera lui Andreae.

Autorul presupus al *Nunții chimice* s-a născut pe 17 august 1586, la Herrenberg, în ducatul Württemberg, din sud-vestul Germaniei actuale. Tatăl său, Johannes Andreae (1554-1601), a fost suprintendent de Herrenberg și, ulterior, stareț de Königsbrunn. Mama sa, Maria Moser, a fost farmacistă curții din Tübingen, între 1607-1617, deci după moartea soțului.

Când a murit tatăl său, Johann avea 15 ani. Peste numai trei ani, în 1604, el a început să studieze teologia și științele naturii. În această perioadă, între 1604 și 1606, s-a împrietenit cu Christoph Besold, care i-a împărtășit și i-a încurajat interesul pentru disciplinele esoterice. Se consideră că acum, în jurul anului 1605, ar fi redactat o primă versiune a *Nunții alchimice a lui Christian Rosencreutz*.

Preocupările sale și spiritul liber nu au fost tocmai pe placul autorităților eclesiastice, astfel că în 1606 nu i s-a permis să se prezinte la examinarea finală și să intre în serviciul Bisericii. Cel mai probabil, principalul motiv care a stat la baza acestei decizii a fost o scrisorică deocheată pe care o lăsase la ușa cancelarului Enzlin, cu ocazia nunții acestuia.

Ușa pe care Biserica i-a trântit-o în față nu a fost primită de Johann prea rău, ci a înțeles că, cel mai probabil, i se vor deschide alte porți, pe planuri superioare. În următorii doi ani, își asumă rolul de profesor pentru tineri de viță nobilă, alături de care vizitează Austria, Elveția, Italia și Franța.

Între 1608 și 1610 are o nouă perioadă de ședere la Tübingen, unde cea mai interesantă legătură este cea cu Tobias Hess (1558-1614), un avocat german, adept al învățăturilor alchimistului Paracelsus (care, după cum am văzut, era citat în *Fama* drept cunoscător al cărții *M.*, tradusă în limba latină de întemeietorul legendar al Rozacrucii).

Prietenia cu Hess este semnificativă pentru evoluția ulterioară a lui Andreae și dintr-un alt punct de vedere: Hess este cunoscut nu numai ca un continuator al lui Paracelsus, dar și ca unul dintre marii adversari ai Papalității, din perioada respectivă.

Într-adevăr, în corespondența purtată cu profesorul de latină, poetul și arheologul Simon Studion, Hess ajunsese la concluzia că anul 1604 avea să aducă prăbușirea papalității. Această idee fusese prezentată într-o carte de profeții, apărută chiar în 1604, cu titlul *Naometria (Măsurarea Templului)* și dedicată ducelui de Württemberg, Frederic I. Cele două mii de pagini ale acestei lucrări scrise de Studion au trezit ceva interes în epocă, luând naștere inclusiv Societatea Naometrică, ai cărei membri au devenit și cei doi prieteni: Tobias Hess și Johann Valentin Andreae însuși. Integrarea lui Andreae într-un astfel de mediu, cu puternice accente anticatolice, poate explica pozițiile asumate ulterior, în principalele opere ale rozacrucienilor.

Între 1610 și 1612, Johann Valentin călătorește din nou prin Europa, după care, revenit la Tübingen, își va relua studiile, astfel că, în 1614, susține examenul final. Din 1614 este diacon de Vaihingen an der Enz, un oraș din sudul Germaniei, situat undeva între Stuttgart și Karlsruhe. În 1620 devine preot

în Calw, oraș situat în aceeași regiune, în partea de nord a munților Pădurea Neagră.

A doua parte a vieții. Războiul de 30 de ani.

Perioada care urmează este una de maximă încordare, în istoria spațiului germanic și a Europei în general. Disputele religioase influențează tot mai puternic viața politică și izbucnesc violent sub forma Războiului de 30 de ani. Conflictul a început în 1618, când doi reprezentanți ai împăratului german au fost aruncați pe fereastră, la Praga (episod cunoscut în istorie sub numele de „defenestrarea de la Praga”).

Dar cele două tabere care aveau să se confrunte în următoarele trei decenii se conturaseră cu un deceniu mai devreme. Principii protestanți germani se grupaseră, încă din 1608, sub conducerea principelui elector Frederic al IV-lea al Palatinatului, formând Uniunea Protestantă. În sprijinul acestei alianțe aveau să intervină militar, în timpul desfășurării conflictului, Suedia, Danemarca, Olanda, Transilvania și Franța catolică a cardinalului Richelieu, care a pus interesele propriului rege mai presus decât considerentele religioase. De partea cealaltă s-a format, în 1609, Liga Catolică, pro-imperială, condusă de principele elector Maximilian I de Bavaria.

În sudul Germaniei, deci tocmai în zona în care a trăit Johann Valentin Andreae, două treimi din populație a pierit, în timpul acestui conflict. Bătăliile, jafurile și distrugerile provocate de cele două armate, foametea și epidemiile provocate de război au pustiit zona, care a avut nevoie de aproximativ un secol, pentru a-și reveni.

Orașul Calw, în care își desfășura activitatea eclesiastică Andreae, s-a aflat în centrul acestor evenimente. Andreae a lucrat, în această perioadă, la reformarea sistemului de învățământ și a instituțiilor de caritate din Calw. În acest scop, a întemeiat Christliche Gottliebende Gesellschaft (Societatea Creștină a celor care îl iubesc pe Dumnezeu), iar în 1628 se gândea să pună bazele unei alte asociații creștine cu scop caritabil și reformator, Unio Christiana.

În 1634, orașul a fost însă pustiit de către trupele imperiale, în urma bătăliei de la Nordlingen, după care dezastrul a fost completat de izbucnirea unei epidemii de ciumă. În anii

următori, preotul Johann Christian s-a implica în eforturile de reconstrucție, obținând, în acest scop, importante fonduri bănești.

În 1639, Johann Valentin Andreae se mută la Stuttgart, unde va rămâne până la sfârșitul vieții. Aici, este predicator al Curții și membru al consiliului eclesiastic local – Konsistorialrat. În cadrul acestui consiliu, se afirmă ca adept al unei reforme radicale a Bisericii. De asemenea, depune, cu succes, eforturi pentru conservarea Tubinger Stift, o fostă mănăstire augustiniană devenită, după Reformă, un seminar pentru pregătirea pastorilor protestanți.

În 1646, devine membru al Societas Fructifera (Die Fruchtbringende Gesellschaft), cea mai cunoscută societate literară din Germania secolului al XVII-lea. Întemeiată în 1617 la Weimar, societatea avea drept principal obiectiv sprijinirea limbii germane și crearea unei ortografii unitare, în întregul spațiu în care se vorbea această limbă. Numită și Palmenorden sau Ordinul Palmierului, societatea avea drept emblemă un palmier, iar drept deviză „totul pentru utilitate”. Printre membrii săi s-au numărat un rege și peste cincizeci de prinți, precum și numeroși baroni și savanți recunoscuți în lumea germanică. Fiecare membru primea, la intrarea în organizație, un nume potrivit cu caracterul său ori cu o anumită împrejurare semnificativă din viața sa. Valentin Andreae a primit numele de „Murde” (Cel moale).

În 1650, lui Andreae i-a fost încredințată conducerea școlii mănăstirești Bebenhausen, pentru ca în 1654 să devină abate al școlii evanghelice mănăstirești de la Adelberg.

A murit la 27 iunie 1654, la Stuttgart, la vârsta de aproape 68 de ani.

Controverse contemporane în jurul lui Andreae: mare maestru al Prioriei Sionului

Numele lui Johann Valentin Andreae, care născuse deja numeroase enigme, pornind de la rolul său în Societatea Rozacrucii, a devenit și mai controversat în a doua jumătate a secolului al XX-lea. Totul a plecat de la descoperirea așa-numitelor „Dosare secrete ale lui Henri Lobineau”, o colecție de documente, de 27 de pagini, depuse la Biblioteca

Națională a Franței între 1964 și 1967, de către un desenator, Pierre Plantard, și prietenul său, scriitorul și actorul Philippe de Cherisey.

Documentele prezintă istoria unei organizații cunoscute sub numele de Prioria Sionului. Aproape jumătate din document, adică 13 din cele 27 de pagini ale sale, provin dintr-un alt document, numit Genealogia Regilor Merovingieni, în care se arată descendența acestora, pornind de la regele Dagobert al II-lea (650-679, rege al Austrasiei între 676 și 679) și până în secolul al XX-lea.

Mulți cercetători le consideră falsuri, creații contemporane, negând orice pretenție de autenticitate a lor. Această opinie se bazează în primul rând pe faptul că nu este vorba de pergamente, ci de documente contemporane, dactilografiate, create în mod evident în secolul XX.

Cu totul, colecția cuprinde șase documente:

- Primul document este deja amintita Genealogie a Regilor Merovingieni. Semnat de un oarecare Henri Lobineau, documentul are titlul complet „Généalogie des rois mérovingiens et origine de diverses familles françaises et étrangères de souche mérovingienne” (Genealogia regilor merovingieni și originea diferitelor familii franceze și străine de obârșie merovingiană). Este prezentată genealogia acestor regi pe un interval de mai bine de un mileniu. Printre descendenții francezi se numără și Pierre Plantard, a cărui familie ar fi descendentă din Sigebert al IV-lea, un presupus fiu ilegitim, necunoscut, al lui Dagobert al II-lea. În legătură cu semnatarul acestui document, Henri Lobineau, există numeroase controverse. S-a afirmat că ar fi un simplu pseudonim, preluat de la numele unei străzi pariziene, pseudonim aparținându-i lui Leo Schidlof, negustor austriac de obiecte de artă. Conform unei alte ipoteze, ar fi vorba de un nobil francez, Henri, conte de Lenoncourt.

- Al doilea document a fost depus în august 1965 și poartă titlul „Les descendants mérovingiens ou l'énigme du Razès Wisigoth” (Descendenții merovingieni sau enigma Raze-ului vizigot). Fiind vorba din nou despre descendența regilor merovingieni, dar și despre misterele regiunii Razes, zona Rennes-les-Bains și Rennes-le-Chateau.